



SWEDISH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
SUÉDOIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
SUECO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Tuesday 3 May 2005 (morning)

Mardi 3 mai 2005 (matin)

Martes 3 de mayo de 2005 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Skriv en kommentar till *en* av de följande texterna:

1. (a)

- Luften är gråblå av fåglar.
Minnena leker på stranden.
Sanden gnistrar som salt.
Barn bygger sandslott.
- 5 Murarna dryper av solsalt.
Gammal man, grumlig man
minns det grumliga gamla:
en barndomsvardag vid havet
när pappa och mamma levde.
- 10 Vad de var unga och slutna!
Vad de var gamla och vetande
De visste allt om din framtid
som om de visste *sin*!
- För pappa och mamma var luften
15 vanlig oförställd luft
och fåglarna
själlöst guppande spolar.
De stod där som sfinxar på stranden
och världen var urtidsgrå.
- 20 Aldrig sågo de fåglarna gunga
som du såg fåglarna gunga
druvklaselikt
mellan havet och himlen –
i himlavalvet.
- 25 De sade:
Visst finns det en himmel.
Himlen är blå, Hans,
när den inte är grå.
Fåglarna flyga och driva.
- 30 De äro svarta och grå, Hans,
eller möjligen bruna.
Det växer ej blommor i himlen.
Förväxla ej himmel och jord.
Den som ständigt förblandar
- 35 blir möjligen diktare –
men oftast blir han
en ren förfalskare,
en ren förvanskare,
en ren beljugare,

- 40 han blir en ren ljugare, Hans!
Det gäller att aldrig förblanda.
Himlen finns där för alltid.
Fåglarnas värld är förgänglig
och grå.
- 45 Det måste hans förstå.
Och om du ändå vägrar
att se på världen så
är du dömd till en livslång barndom
och fångenskap i det blå.

Hans Björkegren, ur: *Bilderna som inte ljög*, 1975

1. (b)

De elektriska signalerna sladdades genom Kaknästornet¹ och började sitt långa ormande genom landet. Relästationerna tog emot signalerna och föste dem vidare till nästa och nästa, och som ett jättelikt tågsätt med skramlande malmvagnar nådde de slutligen Pajala² TV-mast uppe på Jupukka³, växladades om och trillade ner som ärtor i vår svartvita soffburk.

5 Och där stod han. Elvis. Innan han skickades till Tyskland för att göra lumpen, på höjden av sin karriär, en spänstig, viril yngling med ett snett leende, oljig hårlock och ben böjliga som piprensare. Pappa fnyste och gick demonstrativt ut i garaget. Mamma satt kvar och låtsades sticka, men kunde knappt släppa blicken från detta svettiga handjur i svart läderjacka. Syrran bet ner sina naglar och låg och grät i kudden länge den kvällen. Och jag ville ha en gitarr.

10 Nästa dag efter skolan gick jag ner i snickarrummet i källaren och sågade ut en gitarrliknande form ur en masonitskiva. Spikade fast en bräda till hals. Spände resårband till strängar. Knöt fast ett snöre så jag kunde hänga åbäket över axeln.

Det enda stället där jag skulle få vara ifred var garaget. När ingen såg mig smög jag mig dit, ställde mig bredbent på betonggolvet och spanade ut i publikhavet. Jag hörde skriken och anade de tusentals flickor som tryckte sig mot scenkanten. Så drog jag igång *Jailhouse Rock* som jag kunde utantill från syrrans skiva. Prövande vickade jag på rumpan. Kände musiken svälla inom mig, stark och salt. Så greppade jag toalettpappersrullen som fick föreställa mikrofon och öppnade munnen. Och började sjunga. Men det var en sång utan ljud, det var bara läpparna som rörde sig, precis som under frökens musiklektioner. Jag mimade till musiken i mitt inre, juckade och studsade och slog
20 ackord så det smattrade i plankan.

Plötsligt hördes en knäppning, och jag hejdade mig förskräckt. För en stund var jag övertygad om att publikvrålet hörts ända till kyrkan. Men jag var ensam i garaget, och snart var jag inne i filmen igen. Nedsänkt bland hyllningarna, omgiven av ljus och muller. Höfterna skälvde, scengolvet skakade och jag böjde kroppen bakåt till en krampaktig båge.

25 Då stod Niila⁴ där. Som ett lodjur hade han glidit in och tyst studerat mig, vem vet hur länge. Jag stelnade av skammen. Väntade på hånleendet, mosandet med flugsmällan platt mot väggen.

Mikael Niemi, ur: *Populärmusik från Vittula*, 2000

¹ Kaknästornet – Det höga TV-tornet i Stockholm, varifrån TV-sändningarna strålas ut

² Pajala – Ort i Tornedalen, den del av norra Sverige, vid gränsen till Finland, där romanen utspelar sig

³ Jupukka – berg nära Pajala där TV-masten står

⁴ Niila – berättarens jämgamle granne och bästa kompis